

PROLOOG

Een hemellichaam van enorme omvang raast door de onmetelijke leegte van het heelal. Het zou een gewone planeet geweest moeten zijn; een die veroordeeld was tot het afleggen van een ronde tot enigszins elliptische baan rond één van de talloze miljarden sterren die zich in ons Melkwegstelsel bevinden. In plaats daarvan beweegt hij zich met grote snelheid voort langs sterren, planeten en gaswolken in de buitenste regionen van de spiraalvorm die de Melkweg kenmerkt, en waar de reus al sinds het begin der tijden een wijde, bijna driehonderd miljoen jaar durende omloop beschrijft.

De aantrekkingskracht van sterren en grote planeten die hij op zijn weg passeert, buigen zijn pad soms enkele of meerdere graden af, waardoor zijn koers een wiebelend en daarmee onberekenbaar patroon volgt.

In een ver verleden, toen sterrenstelsels werden gevormd, moet het op een andere manier 'zijn ster' zijn kwijtgeraakt. Op zich niet zo verwonderlijk, want de vorming van het heelal verliep allesbehalve geordend. Onder invloed van hoge temperaturen en onvoorstelbare druk, klonterden gassen zich samen tot sterren, en konden planeten zich vormen doordat stoffen en gassen rondom de ster in wording, zich door hun eigen zwaartekracht begonnen samen te voegen. Er ontstonden brokstukken, die in die totale anarchie voortdurend tegen elkaar knalden, waarbij een verzengende hitte en onvoorstelbare hoeveelheden energie vrijkwamen. De brokstukken voegden zich vervolgens grotendeels samen tot steeds groter wordende objecten, waarvan sommige, gevoed door hun evenredig sterker wordende aantrekkingskracht, uitgroeiden tot planeten van reusachtige proporties.

Dit proces duurde miljoenen jaren, en had veel weg van een galactische kernoorlog, waarbij de jonge ster, rondom welke de botsende en kokendhete materie cirkelde, de grenzen van het spel bepaalde. Botsingen waren soms zo hevig, dat de draairichting van enkele nog piepjonge planeten in één klap werd omgekeerd. En ergens in al dat chaotische titanengeweld, heeft een jonge reuzenplaneet een dusdanige opdonder gehad, dat hij buiten het speelveld van zijn zonnestelsel in wording werd geslingerd, en gedoemd werd om voor eeuwig zijn eigen weg te gaan.

Het werd een Joviaanse planeet genoemd; een gasreus. Met een omvang waar de aarde gemakkelijk meer dan duizend keer in zou passen, vervolgde deze reus, ondanks zijn snelheid, met een zekere sereniteit zijn weg, gevolgd door enkele tientallen rondcirkelende manen. Als een vorst met zijn lakeien, die werd nagekeken door ontelbare kleine lichtpuntjes die geprojecteerd waren tegen een verder gitzwarte achtergrond. Van dichtbij gezien had zijn baan meer weg van een kalme majestueuze tred die superioriteit uitstraalde, zeker wanneer kleine planeten en nietige kometen die hij van tijd tot tijd passeerde, in perspectief werden gezien.

De planeet had een oranjeachtige oppervlakte met daarin brede, voornamelijk roestbruine, groene, en hier en daar wat rode horizontale strepen. De gekleurde oppervlakte zelf leek zo glad als een spiegel, ondanks de vele aanvaringen met kometen, rotsblokken en zelfs kleinere planeten die zijn eeuwenlange pad doorkruisten, en de pech hadden te dicht in de buurt komen. Zijn aantrekkingskracht was echter zo sterk, dat de meeste van deze hemellichamen al aan stukken werden gescheurd, voordat ze goed en wel als een massabombardement insloegen. Iedere inslag waar het mee te maken had gehad, ging gepaard met een kort maar hels vuurwerk, waarbij altijd zo veel energie vrijkwam, dat daarmee vergeleken het gehele nucleaire wapenarsenaal op aarde niet veel meer was dan een klapband van een kinderfiets. Voor de reus waren deze ontmoetingen speldenprikjes. Alhoewel de planeet op zijn reis reeds vele van dergelijke confrontaties had geïncasseerd, kwam hij soms duizenden jaren geen ander object van enige omvang tegen, en was hij de absolute alleenheerser in de inktzwarte leegte. En zo vervolgde hij zijn weg, doelloos richting het oneindige.

DE ZWERVER

VRIJDAG 1 JULI, ONTARIO, CANADA

Vandaag zou het dan gebeuren. Vandaag zou de grote indringer, een vrij zwerfende planeet die Barney was gedoopt, het meest dicht in de buurt van de aarde komen, om deze vervolgens op twee miljoen kilometer afstand te passeren.

De Canadese huisarts Michael Burnett had eerder gedacht dat die afstand redelijk veilig was, maar experts hadden hem verzekerd dat die afstand in astronomische zin raketings genoemd kon worden, en allermist als een veilige afstand kon worden beschouwd.

Via kranten, televisie en internet was iedereen in de wereld op de hoogte gebracht van dit bijzonder zeldzame natuurverschijnsel, dat al langere tijd aan de hemel te zien was. Eerst als een heldere stip boven de horizon, maar later als een, uit een sciencefictionserie afkomstige, tweede volle maan die iedere dag een klein beetje in omvang toenam. Het was een vrijwel dagelijks terugkerend nieuwsonderwerp geworden, en actualiteitenrubrieken scoorden steeds hogere kijkcijfers naarmate de planeet dichter bij de aarde kwam. Barney was hot.

De afgelopen week had de wereld al kennis gemaakt met de onvoorstelbare kracht van het snel naderende hemellichaam. Door zijn massa en aantrekkingskracht, waren er al diverse meldingen geweest van gevaarlijk hoog water, en rivieren die buiten hun oevers waren getreden. Plotseling opstekingende zware stormen werden aan de nabijheid van Barney toegeschreven. Andere berichten betroffen navigatieproblemen in het verkeer. Enkele vliegtuigen hadden uit voorzorg hun landingsprocedure moeten afbreken, en een doorstart moeten maken, omdat hun vermeende positie op basis van satellietnavigatie te veel afweek van de gebruikelijke radiogeleide landingsystemen.

Opinieleiders en politici op het wereldtoneel hadden iedereen die in de buurt van grote meren en zeeën woonden geadviseerd, op het hart gedrukt bijna, om te evacueren naar hoger gelegen gebieden, en kostbare